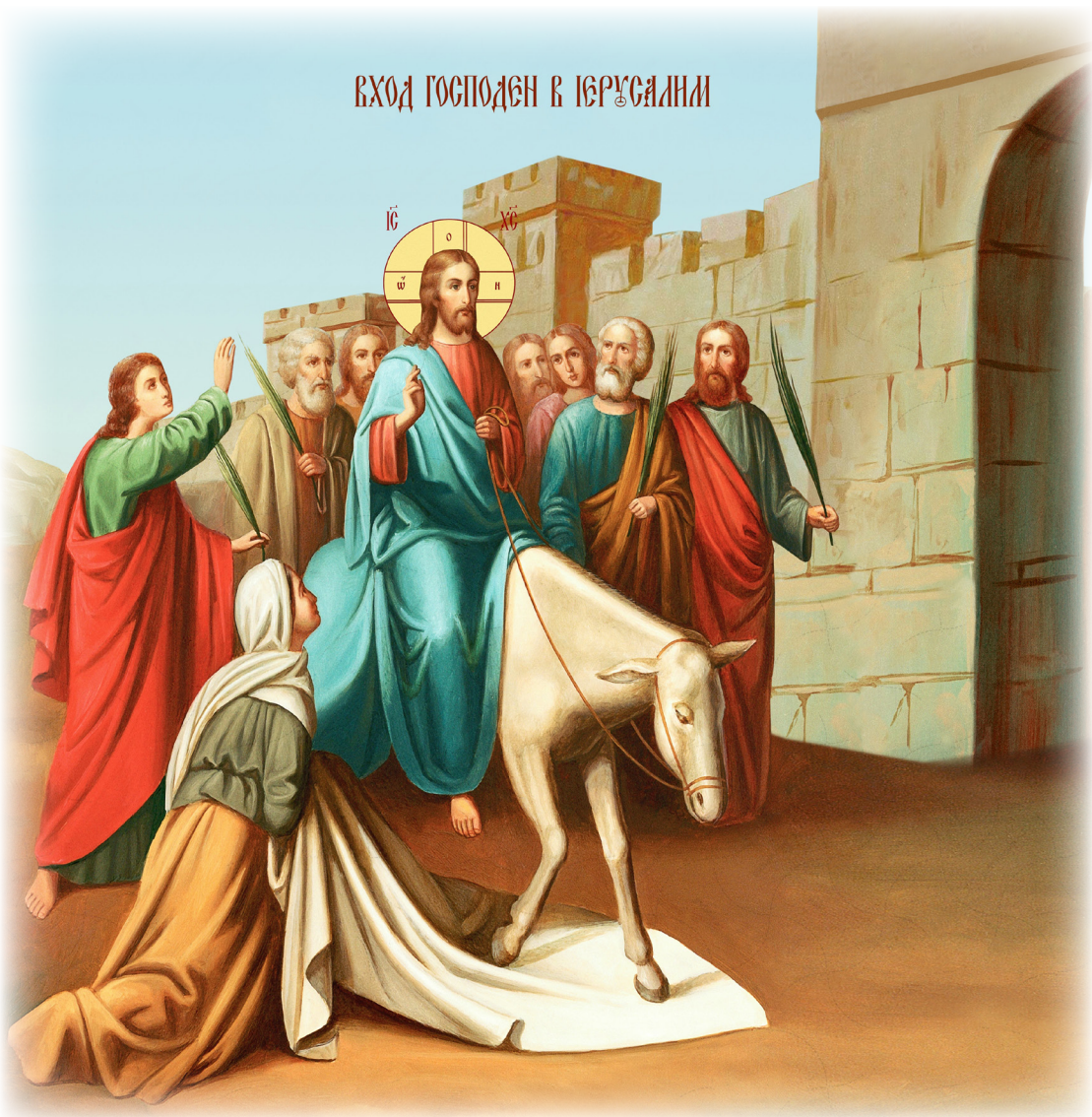

ВХОД ГОСПОДЕН В ИЕРУСАЛИМ

НЕДЕЛА ЦВЕТНОСНА

Ќвѣце воскресѣнїе прѣжде твоеѧ стꙋдїи оꙋбѣрѧа, ѡз мѣртвѣхъ воздвїглъ єси лѧзарѧ, хрїтѣ бже. чѣмже и мѧ, ѧко оꙋтроцы побѣды знаменїѧ носѧще, тебѣ побѣдїтелю смѣрти вопїемъ: ѡсѧнна въ вѣшнихъ, блгословѣнъ грядѧй во ѧма гдѧе.

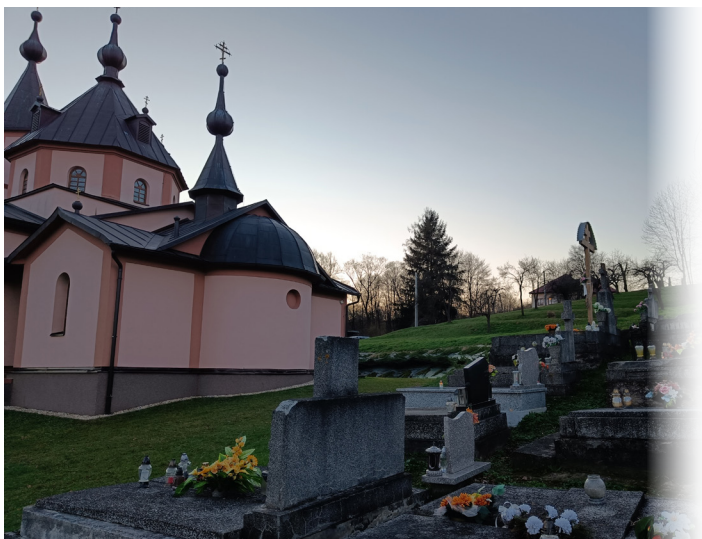
Óbšceje vospresěņije přezde Tvojejá strásti uvırjája, íz mértvýchъ vospdvıhl jesı Lázarja, Christé Bóže. Tımze i mý, jáko ótrocy pobıdy známeņija nosjášče, Tebí Pobıdıtelju smértı vopırjem: Osánna v výšnich, blahoslóven Hřjadýj vo ímja Hospóдне.

DUCHOVNÉ STRETNUTIE VERIACIŇ A MLÁDEŽE NA TÉMU „LADOMIRSKÉ MNÍŠTVO“

V prvú nedeľu Veľkého pôstu, na sviatok víťazstva Pravoslávia, sa uskutočnilo s pozhnaním Jeho Blaženosti Rastislava, arcibiskupa prešovského a metropolitu českých krajín a Slovenska duchovné stretnutie mládeže a veriacich na tému „*Ladomirske mníšstvo*“ v chráme svätého archanjela Michala v Ladomirovej.

Po panachýde na hrobe otca archimandritu Sávvu (Struve) sa konalo posvätenie koliva a akafist k Počajevskej ikone Presvätej Bohorodičky. Z duchovných otcov medzi nás zavítali prot. Štefan Pružinský, prot. Peter Savčák, prot. Vasile Constantin Schirta, jerej Marián Derco, jerej Miroslav Guba, jerej Jaroslav Guba, jerej Mikuláš Pružinský a jerej Milan Petrisko.

Stretnutie otvoril organizátor podujatia prezident Bratstva pravoslávnej mládeže na Slovensku - SYNDESMOS Alexander Hričko krátkym príhovorom, v ktorom vyzdvihol prítomnosť Svätého Ducha, ktorá všetkých prítomných zhromaždila na tomto modlitbou presiaknutom mieste. Taktiež zdôraznil, ako je veľmi dôležité, aby sa veštcí veriaci zhromažďovali pri Isusovi Christovi nielen v čase pôstu, ale počas celého roka. Pripomenul, ako je dôležité vyhľadávať Božiu prítomnosť rovnako, ako ju našli mnísi, ktorí

zakotvili pod Karpatami, kde prinášali modlitby pred Hospoda Boha za celý náš národ.

Prvý príspevok predniesol prot. Peter Savčák na tému „*Dielo svätého Paisija Veličkovského*.“ Prot. Peter Soroka sa venoval dielu vladyku Averkija a misii ladomirských mníchov. Príspevky spestril spev Pravoslávneho zboru svätého apoštola Andreja Prvozvaného z Medzilaboriec, pod vedením Mgr. Michaly Momotovej.

Veľká vďaka patrí predovšetkým Hospodu Bohu a Presvätej Bohorodičke, Jeho Blaženosti Rastislavovi, arcibiskupovi prešovskému a metropolitovi českých krajín a Slovenska za jeho modlitby, rade PCO Ladomirová spoločne s duchovným správcom v Ladomirovej prot. Pavlom Kačmárom a všetkým Bohuznámy, ktorí prispeli svojou čiastkou k usporiadaniu tohto duchovného stretnutia, osobnými modlitbami a svojou pomocou.

Spasi Hóspodi!

Alexander Hričko

ZIMNÉ OLYMPIJSKÉ HRY 2024

Pravoslávna cirkevná obec v Uličskom Krivom, v spolupráci s poslancami a obecným Dobrovoľným hasičským zborom (DHZ), za finančnej pomoci obce a sponzorov realizovali II. ročník zimnej olympiády v Uličskom Krivom. Zišli sme sa 10. februára o 10. hodine v kultúrnom dome. Po privítaní účastníkov a modlitbe sa predstavili členovia DHZ obce. Vedúci DHZ Ján Kočan porozprával všeobecne o činnosti DHZ, ako aj o činnosti jednotlivých členov. Naši hasiči priniesli pre deti a súťažiacich sladkosti, ako i vecnú odmenu.

Súťažilo sa v troch vekových kategóriách, pričom každá kategória mala svoje stanovište aj disciplíny. Deti a mládež sa zabavili v rôznych zaujímavých súťažiach. Kuchárky nám navarili chutný obed, ženy napiekli dobroty a pripravili bohaté občerstvenie. Nepriaznivé počasie nám prekazilo zimné športy, ale atrakciou pre deti bolo vozenie na štvorkolkách. Poobede k nám prišiel drevorezbár – korytár Milan Karľa. Prihovoril sa prítom-

ným a predstavil tak svoje remeslo. Nasledovala názorná ukážka nástrojov a práce s drevom. Deti mali možnosť si vyrobiť vlastný prsteň a vybrúsiť si drevené srdiečko. Videli sme aj ukážku prác – výrobkov nášho vzácného hosta. Táto ukážka zaujala deti i dospelých. Akcie sa zúčastnil aj o. Miroslav Guba spolu s deťmi a veriacimi z farnosti, ktorí k nám pricestovali až zo Slovíniek. S rodinkou prišiel aj o. Ľuboš Savčák zo Sniny.

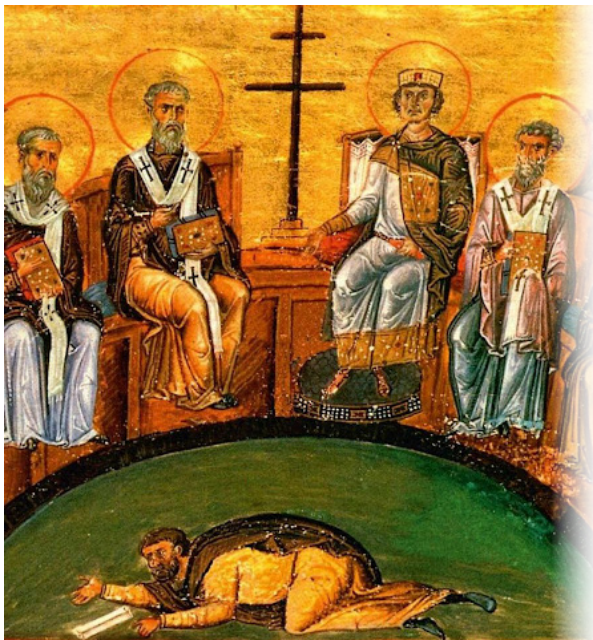

Za prežitý deň ďakujeme predovšetkým Bohu, ďalej aj našim sponzorom, DHZ, starostovi a OcÚ Uličské Krivé, drevorezbárovi p. Karľovi a všetkým, ktorí pomohli pri organizovaní tohto podujatia (kuchárkam, chlapom so štvorkolkami...), ale aj tým, ktorí prišli súťažiť a zabaviť sa. Všetkým na mnohaja i blahaja lita!

**Mgr. Ivana Gubová,
Uličské Krivé**

ÁRIOVO UČENIE II.

Tento snem sa konal pravdepodobne okolo roku 320 alebo 321 a zúčastnilo sa na ňom 100 biskupov, z nich dvaja hájili Ária. Boli vylúčení z Cirkvi a s nimi taktiež 5 presbyterov a 6 diakonov. O tomto rozhodnutí boli upovedomení aj ostatní predstavitelia východných Cirkví. Vylúčení ariáni na čele so svojim ideológom, museli opustiť mesto. Uchýlili sa na Východe, predovšetkým do oblasti Antiochie, kde Ários získal spojencov, predovšetkým vplyvného cirkevného hodnostára Euzébia Nikomédskeho, biskupa vtedajšieho hlavného mesta Východu, ktorý ako príbuzný cisárskej rodiny, mal slovo pri Licíniovom dvore. Okrem toho bol Euzébios rivalom alexandrijskému biskupovi. Alexandrijská cirkevná katedra, bola podľa tradície prvou na Východe, nikomédska mala zasa politický vplyv.

Ários vyhľadal Euzébia aj preto, lebo kedysi spolu študovali v škole Lukiána Antiochijského. Euzébios vyzval písomne Alexandra, aby sa s Áriom zmieril. Sám urobil Áriovi kompliment za jeho teológiu: „*Myslíš výborne a praj si, aby tak výborne filozofovali aj ostatní, pretože je jasné, že stvoreného nebolo, dokiaľ nebol privedený v bytie, a to, čo je privedené v bytie, má počiatok.*“ Ostatných biskupov biskup žiadal, aby sa pridali na stranu presbytera Ária.

Vtedy aj Alexander napísal biskupom okružný list, žiadajúc, aby sa aj oni vyslovili k tomuto problému. Alexandrova výzva mala úspech, keďže sa z nej biskupi dozvedeli, aký je vlastne stav celej veci. Teologicky stál Alexander na stanovisku, že Syn Boží spoločne jestvuje s Otcom od večnosti, čiže bezpočiatčne, a že Syn je zo samotného Boha, čiže že sa Syn rodí zo súcnosti (bytnosti) Otcovej.

Ários sa domnieval, že za ním stojí celý Východ, ale v skutočnosti bolo len 6 biskupov, ktorí sa k jeho názorom otvorene priznalo a postavili sa na jeho stranu. Aby Euzébios Ária podporil, zvolal Nikomédsky snem, ktorý mal obhájiť Ária. Alexander proti tomu zostavil tomos (cirkevný edikt), pod ktorý sa podpísalo 200 biskupov.

Počas tohto bol zvolaný ďalší snem, tentoraz do Palestíny. Na jeho čelo sa postavil iný Euzébios, známy ako historik, biskup Cézarey Palestínskej. Tento snem pravdepodobne nevidel v ariánstve nič nebezpečného, keďže ariánom dovolil byť v eucharistickom spoločenstve s Cirkvami. Dogmatické rozdiely sa nezdali týmto otcom

dôležité a skôr videli celú vec ako prestížny konflikt medzi biskupom a presbyterom. Nikomédsy biskup dokonca dosiahol i to, že vplyvom spolucisára Licinia, bolo Áriovi umožnené vrátiť sa do Alexandrie. Obidvaja Eúzébiovia boli predstaviteľmi inteligencie v kresťanskom episkopáte, ktorí cítili ako nedostatok, že Cirkev nie je dostatočne filozoficky na výške. Preto sa im Áriove názory zdali "moderným" riešením cirkevného učenia v duchu doby a jej potrieb. Alexander musel s návratom Ária do Alexandrie mlčky súhlasiť.

Skoro sa však situácia znova zmenila. Cisár Konštantín zvíťazil roku 324 (starší dátum 323) nad Licíniom a stal sa vládcom i na Východe. Jeho ideálom bola jednotná ríša s jedinou, duchovne silnou Cirkvou. Na jeseň roku 324 sa konal v Antiochii nový snem pri príležitosti vysviacky nového biskupa antiochijského, Eustatia. Zhromaždení otcovia sa tiež vyslovili k problému a odsúdili Ária. Vtedy už bolo známe, že sa chystá veľký snem - všeobecný snem, ktorý zvolával sám cisár, keď ho ariánsky problém

veľmi znepokojil. Mal sa konať pôvodne v Ankyre, ale potom bola ako miesto snemových rokovaní určená Nicea v Bytínii. Nielen sám Konštantín, ale celá Cirkev čakala od tohto snemu definitívne rozhodnutie v neľahkej dogmatickej otázke.

Peter Bobak

Zdroj: ALEŠ, Pavel. Cirkevné dejiny II. Kresťanská cirkev v období všeobecných snemov.

Foto: medium.com

SYMBOLIKA A VÝZNAM ZVONOV

Dnes je už pomerne veľmi ťažké nájsť pravoslávneho človeka, ktorý nikdy nevidel zvony a nepočul ich úžasný, rozmanitý a silný zvuk. Úžasné je, že zvonenie zvona dokáže v človeku vyvolať búrku pozitívnych emócií. Ťažko opísať tú slasť, ktorá naplňa srdce, keď sa zvony v chrámoch a zvoniciach spájajú v jeden nádherný impulz. Dokonca aj medzi ľuďmi, ktorí nemusia byť a nie sú veriacimi, spôsobuje veľkú radosť.

V pravoslávnych chrámoch nie je zvykom sprevádzať bohoslužby hrou na hudobných nástrojoch. Svätí

otcovia považovali ľudský hlas za najdokonalejší nástroj, ktorý stvoril sám Boh. Preto je bohoslužba sprevádzaná len spevom zboru. Jediným hudobným nástrojom, ktorý môže v chráme znieť, je zvon. Na zvonici chrámu je zvyčajne zavesených päť alebo viac zvonov rôznych veľkostí, a teda aj rôznych zvukov.

Zvony nám na veľkú vzdialenosť a veľmi hlasno oznamujú začiatok bohoslužby a zvolávajú veriaci ľud do chrámu. Zvonenie zvonov znie aj v určitých chvíľach počas bohoslužieb. A to na vyjadrenie radosti, smútku a tiež napríklad aj víťazstva pravoslávnej viery. Ohlasovanie a zvolávanie sa počas storočí formovalo až po dnešnú podobu. Od staroveku sa na zhromažďovanie ľudí na modlitbu používali niektoré nástroje, ktoré dokázali vydávať silný a prenikavý zvuk. Chrám bol už od začiatku určený aj na to, aby sa v ňom zhromažďovali veriaci kresťania z celého mesta. Na začiatku vzniku kresťanstva boli veriaci prenasledovaní, zhromažďovali sa tajne a nemohli dať žiadne signály, že sa idú modliť do chrámu.

Predtým zvony slúžili aj ako volanie. V tejto veci sa v podstate nič nezmenilo. Pripomínajú všetkým veriacim, že je čas obrátiť svoj pohľad smerom k chrámu. Zvonu možno pokojne nazvať pýchou každého chrámu. Čím väčší je počet spievajúcich hlasov, tým melodickejší bude zvuk. Poznáme to z chrámu, že ak spieva jeden človek, je to krásne, ale ak spieva viac ľudí a každý svojím hlasom, vznikne krásny súzvuk a harmónia, ktorá prináša rôzne pocity a mnohokrát aj zimomriavky. Mnoho ľudí verí, že zvonenie prečisťuje a má určité liečivé schopnosti. Názory sú rôzne, no po zaznení zvonov sa naša duša naozaj cíti lepšie a teplejšie.

Charakteristickým zvončením môžeme pochopiť, čo sa deje v chráme a aká udalosť cirkevného života sa oslavuje v konkrétny deň cirkevného kalendára. Existuje niekoľko typov zvonenia. Mohutné údery na jeden veľký zvon nám oznamujú začiatok bohoslužby, alebo oznamujú slávenie sviatostí Eucharistie na Liturgii a čítanie Evanjelia na iných bohoslužbách. Takéto zvonenie môže znieť buď samostatne, alebo ako súčasť iných zvonení. Potom je tu niekoľko súčasne zvoniacich zvonov. Takéto zvonenie vyjadruje radosť a zvoní sa pred bohoslužbou alebo sa rozozvučí samostatne pred začiatkom slávnostných bohoslužieb.

Pokiaľ ide o usporiadanie pravoslávneho chrámu, záleží na každom detaile. Zvonica je jasnou ozdobou pravoslávneho chrámu, ale jej hlavným účelom je nie sú zvonky, ktoré budú zvonieť a zvolávať veriacich na modlitbu do chrámu. Preto sa zvonice v minulosti a aj teraz stavajú väčšinou na kopci, alebo na vyvýšenom mieste, aby ich krásny zvuk bolo počuť na veľkú vzdialenosť. Zvony sú navrhnuté tak, aby prinášali len pozitíva a dobro. Naplňajú zem radosťou, svetlom, pokojom a mierom. Je nepravdepodobné, že by sa niekto odvážil poprieť, že zvonenie zvonov má úžasnú silu, ktorá spočíva v schopnosti preniknúť do každej bunky tela.

Ak sa pozrieme na to, čo zvon symbolizuje, stretávame sa s tvrdením, že zvon je hlasom Boha na zemi hlásajúci pravdu. Je Božím hlasom, nebeským volaním, ktoré zasahuje ľudské svedomie. Jeho zvuk je mohutný, hlasný a počuť ho na veľkú vzdialenosť. Moslimovia dokonca tvrdia, že jeho zvuk je bijúce srdce Boha. Zvonenie zvonov, ktoré ohlasuje slávu Christovho mena, nám pripomína slová nášho Všemohúceho Boha, ktoré vyslovil starozákonný prorok Izaiáš: „*Na tvoje hradby, Jeruzalem, postavil som strážcov, ktorí nebudú mlčať, deň alebo noc... aby som vám pripomenul Pána*“ (Iz 62, 6).

Jeho zvuk je tak masívny a prenikavý, že bežný človek má pred týmto kolosom obrovský rešpekt. Ako bolo spomínané, zvony nám slúžili v minulosti hlavne na to, aby upozorňovali ľudí pred hroziacim nebezpečenstvom. Pri napadnutí danej oblasti nepriateľom oznamovali ľuďom, aby sa mali na pozore, pri rôznej prírodnej katastrofe, ale aj pri radostných udalostiach.

Pre pravoslávneho veriaceho človeka sa zvony stali akýmsi jazykom, hlasom a trúbami. Skutočne, akým iným názvom, ako hovorením sa dá nazvať zvonenie zvonov. Počas dní veľkých sviatkov nám zvonenie zvonov pripomína nebeskú blaženosť, v dňoch našich svätých nám hovorí o ich večnom pokoji a o tom, že už majú večný život. V dňoch Strastnej sedmice alebo Strastného týždňa nám pripomína naše zmierenie s Bohom, skrze nášho Spasiteľa Isusa Christa, počas dní Svetlého veľkonočného týždňa nám svojím krásnym tónom hlásajú víťazstvo života nad smrťou a večnú, nekonečnú radosť z budúceho života v Božom kráľovstve.

Mgr. Daniel Havaj

Zdroje: aif.ru; business-gazeta.ru

Foto: ls.pushkininstitute.ru; nne.ru

BEZNÁDEJ, SMÚTOK, PROBLÉMY SVÄTÝ PORFIRIJ KAVSOKALYVITA

Aby napravil nedostatky jedného svojho brata, ktoré samozrejme nie sú cudzie ani nám, často mu starec uvádzal rôzne príklady zo života prírody alebo zo svojho vlastného života. Hovoril:

„Musíš vedieť, dieťa moje, že nič nie je náhodné. Všetko smeruje k nejakému cieľu. Nič sa nedeje bez určitej príčiny. Bez Božej vôle nespadne ani jeden lístoček zo stromu. Preto by si sa nemal trápiť kvôli tomu, čo sa s tebou deje. Tak dosahujeme svätosť. Áno... Trápiš sa kvôli svojim najbližším, niekedy kvôli svojej žene, niekedy kvôli deťom. Ale v konečnom dôsledku vďaka tomu rastieš duchovne. Ak by si bol sám, nijako by si sa nezlepšoval. Boh dal túto ženu a tieto deti práve tebe. Opýtaš sa ma: čo je dobré na tom, že trpíme kvôli najmilovanejším ľuďom? „Ale to chce Boh. Si príliš citlivý človek a kvôli tomu, že máš neustále nejaké obavy, máš bolesti v žalúdku. Nemám pravdu?“

„Áno, geronda, ale naozaj je byť citlivým človekom zlé?“ pýta sa ho brat.

„Áno,“ odpovedá starec, *„byť takým príliš citlivým človekom ako ty, je zlé. Svojím strachovaním si koleduješ o vznik rozličných telesných chorôb. A nevieš, že všetky duševné choroby, to sú démoni?“*

„Nie,“ odpovedá brat.

„Tak, teraz si sa to odo mňa dozvedel,“ ukončil náš rozhovor starec.

Keď sa raz opýtali starca na jedného človeka, ktorý sa vtedy nachádzal veľmi ďaleko a ktorého nikdy nevidel, povedal: *„Vidím, že nepracuje a zaháľa, – odtiaľ pramení aj depresia.“* Toto konštatovanie otca Porfirija sa úplne zhodovalo s realitou. A ak by sme mali hovoriť, čo robiť proti smútku a depresii, prvou vecou by bolo: najstí si prácu.

„Keď hrešíš, nezúfaj. Mužne, s nádejou na Boha čiň pokánie, a ak nemám možnosť ťa prijať, chod' na spoveď k inému duchovníkovi, ktorého som ti poradil. Iba tak sa môžeš spasit.“

Počas rozhovorov starec venoval veľa pozornosti tajine spovede. Hovoril:

„Keď sa nachádzaš v Cirkvi, už nezostáva miesto pre zúfalstvo, čokoľvek by si spravil, čokoľvek by sa s tebou stalo. Zúfalstvo nemá miesto. Môžeš byť nervózny, mať obavy, ale nemôžeš byť zúfalý. Boh v tajine spovede pomáha prekonať všetko, čo by ťa mohlo doviest' do úplného zúfalstva.“ Starec vždy hovoril o dôležitosti kňaza, o pravici jereja... o tom, že z nej vychádza Božia blahodať. Veľmi často starec trávil celú noc s tými, kto sa nachádzal na hrane samovraždy alebo bol blízko k hraničným štádiám, blízky k zatemneniu zdravého úsudku a duchovnému poškodeniu. Spolu s nimi bol do úsvitu a vďaka jeho láske, vychádzajúcej z neho blahodate a jeho modlitbám, sa všetky nešťastia vytrácali ako sen.

„Ak nevieš íst' vpred, aspoň nekráčaj naspät;“ povedal mi raz otec Porfirij, keď som tvrdohlavo tvrdil, že znova opakujem svoj hriech.

„Vo všetkom, do čoho sa pustíš, vedz, že ťa čaká množstvo prekážok. Budeš trpieť. Napriek tomu neustávaj, ale modli sa, a Boh odstráni všetky prekážky a trápenia a ty dosiahneš úspech.“

„Boh je živý. Keď strácaš všetku nádej, posiela niečo také, čo vôbec nečakáš... treba Mu len veriť a milovať Ho. Miluje a stará sa o nás rovnako ako každý otec o svoje deti. My všetci sme deťmi Božími. A to všetko dobré, čo máme, máme od Boha. Je to Jeho dar. Či si nepočul v chráme takéto slová: „Vsjákoje dajánije bláho, i vsják dar soveršen svýše jest““?

Pre jedného človeka sa stalo stretnutie so starcom skutočným prerodom. Otec Porfirij videl jeho dušu rovnako dobre, ako my vidíme tvár nášho partnera. Povedal mu: „Keď ťa satan spútava vo svojich okovách a začína na teba tlačiť, nebud nečinný ako niektorí ľudia. Celé dni si myslia, akoby mali dočinenia s neprekonateľnými problémami, hoci v skutočnosti nič také sa nedeje; jednoducho ich spútal satan. Musíš byť pripravený sa vzoprieť, dať odvetu, pretrhnúť toto satanské „obklúčenie.“ Musíš konať ako človek, ktorého prepadli a držia v zajatí zločinci a ktorý nečakane prudkým pohybom ruky ich striasa zo seba a odhadzuje napravo a naľavo. Vymaňuje sa im z rúk a beží preč, k Christovi, ktorých ho oslobodzuje.“ Starec sa odmlčal a začal sa modliť. Keď sa hosť postavil, aby odišiel, otec Porfirij mu povedal: „Teraz som jasne uvidel tvoju dušu. Máš určité psychické problémy, ktoré ťa často paralyzujú, ale prichádza Christova blahodat' a oslobodzuje ťa.“ Tento človek bol ohromený. Neskôr mi povedal, že nikto by nedokázal tak presne opísať stav jeho duše, ako to urobil starec. **(pokračovanie)**

preložila J. Kapraľová

Zdroj: „Porfirij Kavsokalyvit: Cvjetoslov sovetov“ (dostupné na predanie.ru). **Foto:** fabulae.ru

1 „Lebo každý dobrý údel a každý dokonalý dar je zhora“

OVEČKA

Podobenstvo o rozsieváčovi

Milé deti, v tomto aprílovom vydaní si viac priblížime podobenstvo o rozsieváčovi.

„Ajhľa, rozsieváč vyšiel rozsievať. A keď rozsieval, niektoré zrná padli kraj cesty, i prileteli vtáci a pozobali ich. Iné padli na skalnatú pôdu, kde nemali mnoho zeme, rýchlo vzišli, pretože nemali hlbokú zeme. Ale keď vyšlo slnko, spálilo ich; a keďže nemali koreňa, uschli. Iné zase padli do trnia, trnie vyrástlo a udusilo ich. A iné padli do dobrej zeme a vydali úrodu: jedno stonásobnú, iné šesťdesiatnásobnú, iné tridsaťnásobnú. Kto má uši, nech počuje!“

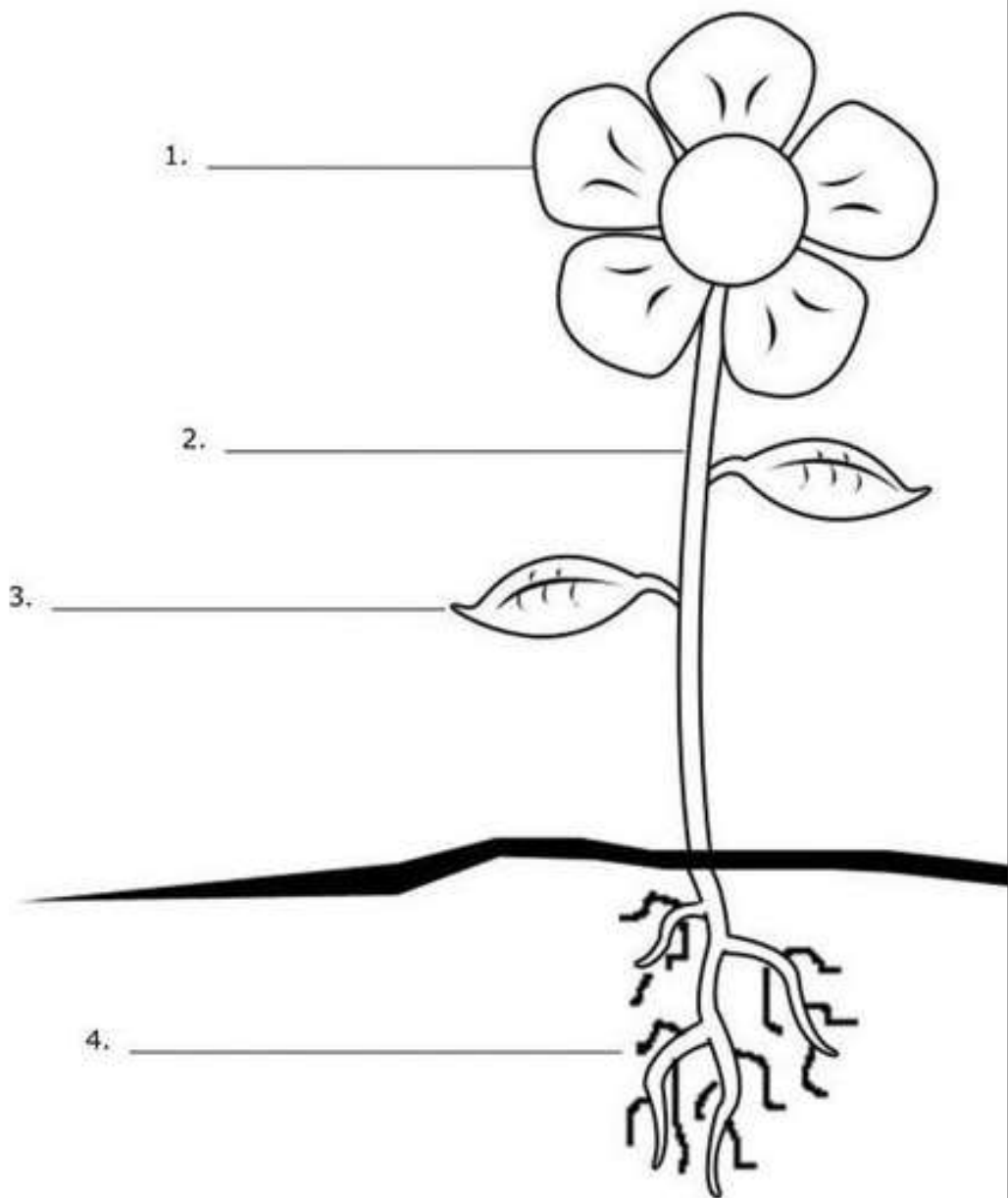
Tak ako rozsieváč sial semienka po zemi, tak aj Isus Christos zasial do každého z nás dary a talenty, ktoré musíme v sebe objaviť a rozvíjať. Ak budeme mať zatvrdnuté srdce – tvrdú pôdu, tak s darmi, ktoré nám Isus dal sa nestane nič a nerozvinú sa.

Každý z nás má v sebe semienka, z ktorých môže vyrásť niečo krásne a veľké, len je potrebná naša snaha a úsilie.

Teraz počas Veľkého pôstu môžeme cez modlitbu, dobré skutky a Tajiny, ktoré nám cerkov ponúka napomáhať našim semienkam rásť. Aj voči svojim kamarátom, spolužiakom, súrodencom, či rodičom nie je pekné mať zatvrdnuté srdce, ale vedieť ich počúvať a pomôcť o čo nás požiadajú. Aj takto si môžeme navzájom pomáhať k dosiahnutiu svätosti.

Popiš jednotlivé části kvetu a vyfarbi ho:

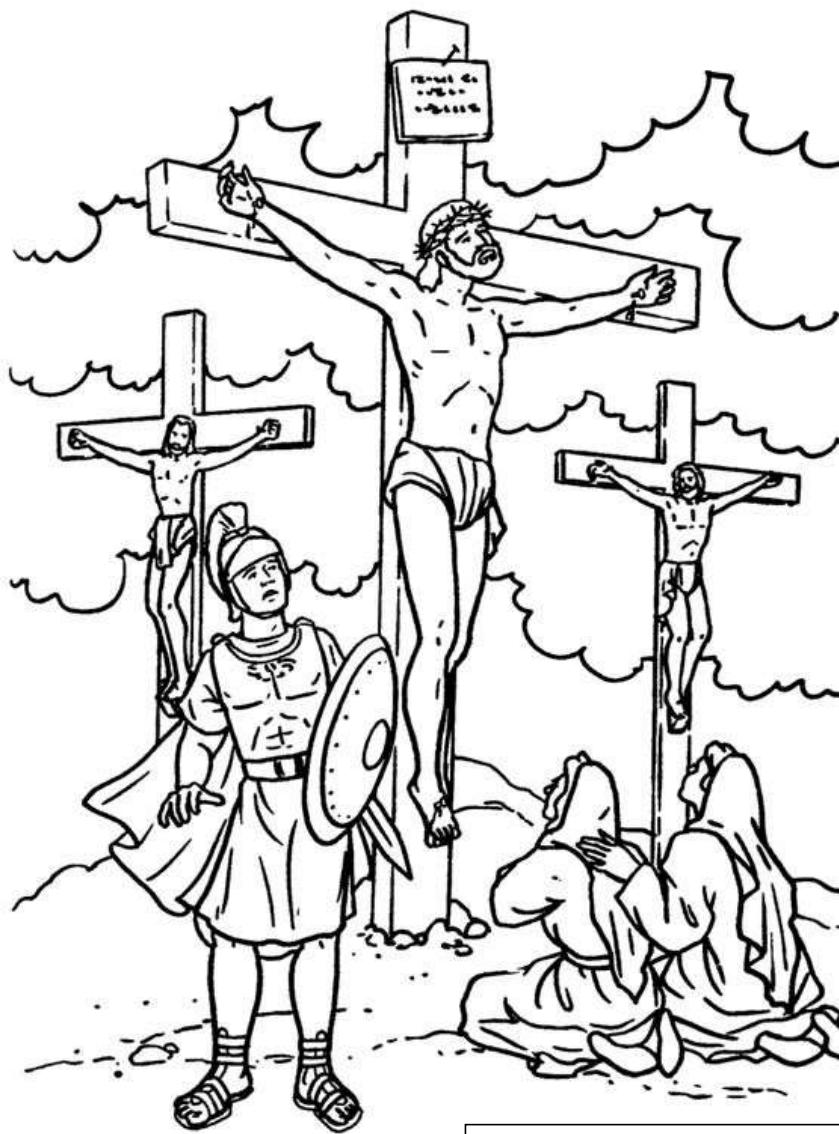

Doplňte:

Ktorý apoštol zradil Christa a za koľko strieborných to bolo?.....

Čo vykonal Iisus Christos pred Tajnou večerou svojim apoštolom?.....

Apoštol zaprel Christa predtým, ako 3-krát

Veronika Skysl'aková

Vaše súťažné odpovede nám posielajte
do 7 pracovných dní na adresu:
sutaz.ovecka@gmail.com

MONASTIER TURKOWICE

Tento pravoslávny ženský monastier bol založený v roku 1903 na mieste zázračného zjavenia Božej Matky. Existoval až do vypuknutia prvej svetovej vojny. Monastier Pokrova Presvätej Bohorodičky v Turkowiciach je duchovným srdcom pravoslávnej Cirkvi v regióne Cheľm. A hoci sa kontinuita jeho existencie niekoľkokrát prerušila, monastier prežil. Znovuotvorený bol až v roku 2008 a odvtedy sa rozvíja. Mníšky vydávajú knihy, CD nosiče, pestujú byliny, píšu ikony. Sestry z turkowického monastiera z Poľska sa ako jediné v Poľsku zaoberajú spievaním byzantských nápevov. Monastier Turkowice je tiež domovom turkowickej ikony Bohorodičky, známej svojimi zázrakmi, ktorá je na tomto mieste uctievaná už stovky rokov. Osobitým spôsobom Bohorodička počúva modlitby bezdetných párov.

Uctievanie turkowickej ikony sa podľa legendy začalo zázračnou udalosťou v roku 1382, spojenou s poľským kniežatom Władysławom Opolczykom. Keď kniežací sprievod odpočíval pri prevážaní cenností zo zámku v Bełzci na Rusi do Opole, zo zázračnej bełskej ikony Bohorodičky vo voze začalo vyžarovať nadpozemské svetlo. Kone vo voze, zadržané silou ikony, odmietli cestovať ďalej. Táto mimoriadna udalosť šokovala ako knieža, tak aj miestne obyvateľstvo, ktoré si chcelo zázrak pripomenúť postavením pravoslávnej kaplnky. A aj keď kniežací sprievod vychádzal z čistiny neďaleko vtedy slávneho Chervenu, žiara stále zostala, sprevádzajúca staviteľov Božieho domu po celý čas. Nakoniec sa v tomto nebeskom svetle na plátne objavil obraz samotnej Matky Božej - zázračná kópia ikony Belz (dnes ikona Częstochowa), neskôr nazývanej ikona Turkowická.

Historikom nie je známy konkrétny dátum založenia prvej mníšskej komunity v Turkowiciach. Je však doložené, že na tomto mieste stál v 16. storočí mužský pravoslávny monastier, ktorý ako uniatsky kláštor prežil až do roku 1749. Po rokoch, v roku 1902, sa znovuzrodil na ženský pravoslávny monastier ako filiálka monastiera v Radeznicu. Rozvíjal sa však tak dynamicky, že v roku 1912 získal nezávislosť. Bolo to vďaka jeho igumene Magdaléne (Gorczakowej), ktorá v priebehu niekoľkých rokov okolo seba zhromaždila niekoľko desiatok sestier, postavila väčšinu monastierskych budov od základov, založila ženský učiteľský seminár, potom agronomickú školu, sirotinec, lekárňu a nemocnicu. Monastier pripomínal malé, krásne mestečko uprostred borovicového lesa. Už v prvých rokoch fungovania

monastiera sa vo veľkom oživilo uctievanie turkowickej ikony Bohorodičky. V roku 1906 cheľmský biskup Eulogiusz ozdobil ikonu vzácnym ryhom a v deň jej sviatku 15. júla ju premiestnil do novej drevenej katedrály s piatimi kupolami. Na oslave sa zišlo viac ako 15 000 veriacich! V ďalších rokoch ich bolo dokonca dvakrát toľko.

Počas prvej svetovej vojny bol monastier Turkowice evakuovaný do Ruska a čudotvorná ikona sa stratila. Najprv v budovách monastiera Nemci zriadili nemocnicu pre infekčné choroby. Neskôr v

roku 1919 sa niekoľko sestier, ktoré chceli obnoviť činnosť pravoslávneho monastiera, vrátilo. Hostiteľkami boli katolícke sestry, ktoré viedli sirotinec, školu a útulok pre invalidov. Kňaz Bojczuk a štyri mníšky žili krátko v Turkowiciach, potom sa presťahovali do dediny Sahryń. V roku 1928 bola posvätená kópia čudotvornej ikony Turkowickej. Sviatok sa konal pred provizórnou drevenou kaplnkou na cintoríne, zapečatenou úradmi. Zhromaždilo sa okolo 12 000 veriacich a viedol ich arcibiskup Alexij (Gromadzki) v mene metropolitu Dionýzia. Ikona bola umiestnená

na provizórnom oltári vedľa zatvorených dverí kaplnky. Pravoslávni kresťania sa naďalej neúspešne dožadovali povolenia na výstavbu cintorínskej kaplnky alebo vrátenia bývalého pravoslávneho chrámu, pričom úrady plánovali drevenú katedrálu zbúrať. S ťažkým srdcom každú nedeľu obchádzali dva monastierske chrámy, dnes prerobené na kostoly. V lete 1929 sa začala demolácia katedrály pred miestnym pravoslávnym obyvateľstvom.

Metropolita Dionýz delegoval 25. septembra 1931 do Turkowíc na čiastočný úväzok jeromonacha Atanazyho (Martosa), aby prevzal vedenie chrámu a zriadil v ňom monastiersky dom, podriadený monastieru svätého Onufrija Veľkého v Jabłecznej. Jeho úlohou bolo postaviť dom pre mníšky a kňaza, no nemal na to financie ani vhodné miesto. Čoskoro sa však obidve zázračne našli. Na každoročných júlových oslavách sa zišlo okolo 30 000 veriacich na čele s metropolitom Dionýzom a biskupom Savom. Vďaka príhovoru Bohorodičky sa pred jej turkowickou ikonou uskutočnilo niekoľko zázračných uzdravení chorých. Čoskoro nahradil jeromonacha Atanázia v Turkowiciach igumen Józef Zabarny, ktorý s pomocou niekoľkých pravoslávnych sestier naďalej zbieral prostriedky na stavbu monastiera, s čím poľské úrady nesúhlasili. Každoročnými sviatkami sa však v dôsledku zhoršujúcej sa spoločensko - politickej situácie zišlo čoraz menej veriacich (od 3 do 6 tisíc). Na jar, keď sa slávila katolícka Veľká noc, sa v Turkowiciach konala generálna spoveď a katolícke prijímanie pre pravoslávnych. Kto nevyhovel, bol z obce vystavovaný. V roku 1938 bol vládou zbúraný cintorínsky chrám. Prameň nachádzajúci sa neďaleko

v lese bol naplnený maštalným hnojom. O rok neskôr už veriaci v Turkowiciach oslavovať nemohli.

Počas 2. svetovej vojny mohli pravoslávne sestry bývať v jednej z kláštorných budov (predtým bývalá škola), zatiaľ čo zvyšok stále spravovali katolícke mníšky. Jeden z monastierskych chrámov nemecké okupačné úrady vrátili pravoslávnej Cirkvi. V marci 1944 poľskí partizáni v rámci dlhšej ofenzívy vypálili obec Turkowice. Niekoľko dní predtým opustili dedinu všetci katolíci. Poľské podzemie podpálilo Turkowice v rovnaký deň ako neďaleký Sahryń. V Sahryni bolo zavraždených osemsto ľudí a v Turkowiciach zostali len dva domy. Na jar 1945 bolo ukrajinské obyvateľstvo repatriované do ZSSR. Odišli aj pravoslávne sestry. Pravoslávna modlitba stíchla, zdanlivo navždy. V priestoroch monastiera sa nachádzala poľnohospodárska škola a internát, ako aj prvé školiace stredisko pre traktoristov v Poľsku.

V roku 1981 sa na žiadosť arcibiskupa Atanazyho (Martosa), ktorý vtedy slúžil v Argentíne, objavila v Turkowiciach pravoslávna delegácia vtedajšieho pravoslávneho metropolitu Varšavy a celého Poľska Basila (Doroszkiewiczza), aby preverila súčasnú situáciu. V bývalej drevenej pravoslávnej kaplnke sa našla ikona Turkowická (kópia z roku 1928) a čoskoro bola prevezená do Varšavy. Odtiaľ ju po reštaurácii previezli do novootvoreného chrámu v Tomaszów Lubelski na jej sviatok – 15. júla. Ikona v Tomaszówe však nebola v bezpečí. Katolícki obyvatelia Turkowíc sa zrazu začali dožadovať „svojej“ svätyne a napadli mladého tomaszovského kňaza. Ikona teda našla úkryt v monastieri svätého Onufrija v Jabłecznej

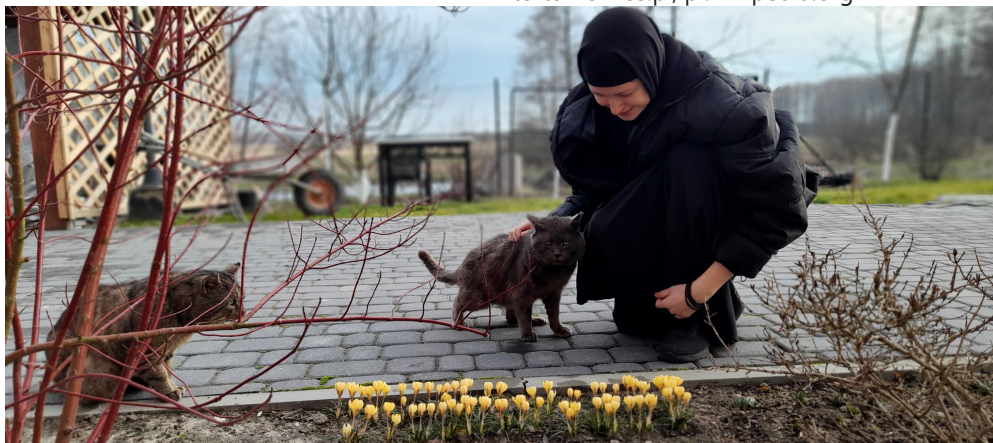
(od roku 1990). Vďaka viere, obetavosti a energii mladého biskupa Abela (Popławski) sa znovuzrodilo to, čo sa zdalo byť navždy stratené. Sviatok sa začal oslavovať dvakrát - najprv v regióne Chełm, potom v Jabłecznej. V roku 2000 rozhodnutím na synode Ruskej pravoslávnej Cirkvi bola zaradená medzi svätých jedna z niekdajších Turkowických sestier Paraskieva (Matjeszyna). Zažila tragickú chudobu, bolševické prenasledovanie a exil do Kazachstanu. Celý svoj život zasvätila modlitbe a neustálej starostlivosti o druhých.

V roku 2006 kúpila lublinsko - chelmská diecéza z iniciatívy arcibiskupa Abela jednu z bývalých budov monastiera. V tejto budove bol zriadený chrám Pokrova Presvätej Bohorodičky. Poľská pravoslávna Cirkev sa zároveň usilovala o obnovenie ženského mníšskeho života na tomto mieste. 28. augusta 2008 bol monastier v Turkowiciach reaktivovaný dekrétom arcibiskupa z Lublinu a Chełmu Abela. Mniška Eufalia (Zolotarev) bola ustanovená za predstavenú komunity. Nasledujúci rok sa konala posviacka chrámu na počesť ikony Bohorodičky „Životodarného prameňa.“ V roku 2010 sa sestry presťahovali do novej budovy.

Na jar 2014 bola sestra Elżbieta, pôsobiaca ako predstavená komunity, poctená zlatým krížom a v roku 2014 bola povýšená na dôstojnosť igumeny. Mnišky prišli do Turkowic z monastiera na hore Grabarka. V roku 2010, na sviatok Položenia Rízy Presvätej Bohorodičky, mnisi z Jabłecznej darovali sestram najstaršiu kópiu Turkowickej ikony Bohorodičky v Poľsku. Arcibiskup Abel (Popławski) tiež umiestnil do monasteria časť mošči svätej prepodobnoispovedníčky Paraskievy (Matiyeshyna). V marci 2019 sa v areáli monastiera začala výstavba druhého chrámu zasväteného svätej Paraskiewe (Matiyszyna). Chrám bol otvorený v júli 2021. V marci 2022 arcibiskup Abel posvätil novú budovu monastiera. Pravoslávny ženský monastier v Turkowiciach navštevuje stále viac veriacich zo Slovenska a na niekoľkodňové vyskúšanie si života v monastieri tam chodí aj veľa našich dievčat. Jedna z tamojších sestier je sestra Sofia (Ješková), pôvodcom z Prešova. Dnes žije v monastieri okolo 10 mníšok.

Nikola Kahancová

Zdroje a foto: orthodox.sk; monasterturkowice.pl; pl.wikipedia.org

ROZHOVOR S MATÚŠOM KRAJČÁROM, VICEPREZIDENTOM BPM

1. PÔSOBIŠ AKO VICEPREZIDENT BRATSTVA PRAVOSLÁVNEJ MLÁDEŽE NA SLOVENSKU - SYNDESMOS, AKÉ TO JE? ČO TÁ PRÁCA OBŇAŠA? SÚ NEJAKÉ ZAUJÍMAVÉ PROJEKTY, KTORÉ MÔŽEME OD BRATSTVA V BLÍZKEJ DOBE OČAKÁVAŤ?

Mladé pravoslávne spoločenstvo bolo niečo, po čom som túžil už počas stredoškolských čias. Práve to bol jeden z dôvodov, vďaka ktorým som sa rozhodol prísť do Prešova na Pravoslávnu bohosloveckú fakultu. Neskôr som bol oslovený vtedajším vedením Bratstva, aby som kandidoval za viceprezidenta a pôsobil v rámci mládeže oficiálnejšie. Ponuku som s radosťou prijal a pustil som sa do práce pre mládež a našu pravoslávnu Cerkov.

2. ŠTUDUJEŠ NA NAŠEJ TEOLOGICKEJ FAKULTE, ČO ŤA VIEDLO K TOMU NASTÚPIŤ NA TAKÚTO CESTU ŽIVOTA? BOL SI UŽ OD MALÍČKA TAKTO VEDENÝ K BOHU?

Pochádzam z pravoslávnej rodiny a chrám som navštevoval už od malička. Veľmi rád spomínam na to, ako som so svojím dedkom chodil zvoniť do chrámu. Moji starí rodičia sa mi stali veľkým vzorom v láske k Bohu

a v tom, že celý život chodili do cerkvi. Dedko je kurátor a babka je taktiež veľmi aktívna veriaca, ktorá dokonca pozná množstvo bohoslužobných textov naspamäť. Naša brezinská cerkev je doteraz jedným z mojich najobľúbenejších miest. Tí, ktorí ma poznajú, vedia, že som na ňu veľmi hrdý a rád o nej vravím. V roku 2017 som sa zúčastnil zájazdu do Srbska, ktorý organizoval otec Peter Savčák s otcom Petrom Sorokom. A práve aj rozhovor s otcom Savčákom a samotné Srbsko stoja za mojím

rozhodnutím študovať teológiu na našej fakulte. Zatúžil som spoznať Boha a vedieť o ňom čo najviac. Taktiež žiť pri chráme, byť účastný na bohoslužbách a aktívnom bohoslužobnom živote.

3. AKO JEDINÝ Z VEDENIA BRATSTVA ŠTUDUJEŠ NA NAŠEJ FAKULTE, VIDÍŠ V TOM NEJAKÉ VÝHODY, ALEBO TEDA APLIKOVANIE NADOBUDNUTÉHO UČIVA V PRAXI?

Najväčším pokladom, ktorý nám naša fakulta odovzdáva, je poznanie Svätého Písma. Chcete vedieť, ako žiť, či ako sa naučiť ľúbiť? Sväté Písmo je návodom na život. Práve v ňom hľadám odpovede na to, ako ľudí chápať a mať ich rád. Taktiež mám možnosť vnímať aktuálne otázky života Cirkvi a prispôbovať im typ akcií, ktoré organizujeme. Teológia ma učí, čo je dôležité, a práve všetkým tým, čo robím, sa snažím zároveň odovzdať všetko to, čo mi škola dáva. To je cieľ každej akcie, ktorú organizujeme, - aby bola duchovne obohacujúca.

4. AKO MLÁDEŽNÍK SI PREŠIEL VCELKU DOSŤ VEĽA PÚTÍ A RÔZNYCH PRAVOSLÁVNÝCH AKCIÍ, ČO ŤA NA TOM VŠETKOM BAVÍ? AKÝ JE NAJVÄČŠÍ ZÁŽITOK, KTORÝ SI NA TAKÝCHTO AKCIÁCH ZAŽIL?

Naše púte sú mojou srdcovou záležitosťou, najväčšími udalosťami a teším sa na nich celý rok. Veľmi rád stretávam mladých pravoslávnych ľudí, spievam na púťach piesne a, samozrejme, teším sa na cieľ, ktorým je chrám Boží a opäť – bohoslužba. To všetko ma duchovne posilňuje. Odporúčam úplne každému, aby tieto púte a vsenočné bdenia zažil. Každoročne obdivujem najmä starých ľudí, ktorí odhodlane prídu, bez ohľadu na vek absolvujú celú púť... a popritom dokážu ešte aj celý čas spievať. Je to až neskutočný pocit, keď je človek fyzicky vyčerpaný po dlhej púti v horúcom počasí, celonočnom bdení, no nesmierne šťastný, že putoval k chrámu a zúčastnil sa svätej Liturgie. Momen-

tálne je mojim najzážitkovejším miestom Hôrka v Uličskom Krivom, kde sme sa pri otcovi Ignatijovi Čokinovi zasnúbili s mojou Aničkou. To miesto je pre mňa a Aničku najkrajším. Nemôžem však zabudnúť na Ladomirovú, ktorej história ma veľmi fascinuje. Chodím tam neskutočne rád. Taktiež sa veľmi rád vraciam do Srbska, kde som bol dva roky za sebou na poslušani, v monastieri Kovilj, Sukovo a Tumane s mojim spolužiakom Ludvigom a spolu obsluhujúcim v Spišskej Novej Vsi Jurajom. Zažil som tam veľmi duchovné i vtipné momenty s mníchmi a spoznal nových ľudí. Každému odporúčam takúto skúsenosť.

5. V JÚNI MÔŽEME OČAKÁVAŤ VOLBY NA NOVÉ VEDENIE BRATSTVA, CHCEŠ V TOM POKRAČOVAŤ? AKO SI SA ZA TRI ROKY ANGAŽOVAL? JE NIEČO ČO BY SI ZMENIL?

Moje pôsobenie v Bratstve mi poskytlo príležitosť pracovať pre ľudí, za čo som nesmierne vďačný. Spolu s Aničkou sme zorganizovali sériu veľmi pekných duchovných besied. Každý druhý týždeň sme si zavolali nejakého otca duchovného a spolu besedovali o radoostiach i starostiach nášho mladého života. Aby som však nezabudol, môj prvý kontakt s Bratstvom nastal, keď som ešte ako stredoškólak pomáhal organizovať júnový deň detí, kde som aj Aničku spoznal, a teraz ho robíme už spolu naďalej. Za najväčší úspech považujem organizáciu detského tábora v Medvedom, ktorý nám s Božou pomocou dal skúsenosti do nášho života. Každodenná Liturgia, sväté Prijímanie a množstvo celodenných aktivít z nás urobili jednu veľkú 50-člennú rodinu. Sme aktívni aj v rámci seminára, kde tiež organizujeme výlety do prírody, na hrady a pravidelne sa i naďalej stretávame. V Spišskej Novej Vsi organizujeme každoročne ďalší detský tábor, hokejový turnaj, či letnú púť... jednoducho, máte sa na čo tohto roku tešiť.

6. NIEKEDY SI TANCOVAL VO FOLKLÓRNOM SÚBORE A TERAZ VYSTU- PUJEŠ V ZBORE ... ČOMU SA VENUJEŠ VO VOĽNOM ČASE? PREZRAĎ NÁM NIE- ČO O TVOJOM SÚKROMNOM ŽIVOTE

Vo folklórnom súbore Leľija som tancoval päť rokov a mám na to perfektné spomienky. Keďže som už väčšinu času v Prešove a tanečné skúšky boli v Trebišove, musel som s tým skončiť. Teraz však pôsobím v troch speváckych zboroch - vo fakultnom zbere a od minulého roku už aj v byzantskom zbere Kassiany Hymnografky a pravoslávnom speváckom zbere svätého Andreja Prvozvaného. Vo voľnom čase čítam knihy, navštevujeme prírodu a chodím behať. Veľmi rád som aj so svojou rodinou a psom. Máme však aj inú obľúbenú aktivitu - spoznávanie pravoslávnych chrámov a miest na našom krásnom Východe.

7. ČO BY SI ODKÁZAL OSTATNÝM MLÁDEŽNÍKOM?

*„Všetko smiem, no nie všetko mi osoží“ (1 Kor 6, 12). Citát zo Svätého Písma tak aktuálny pre mladého človeka! Skutočne všetko môžeme, no čo je pre nás dobré? Okolo nás je množstvo nástrah, s ktorými aj ja denno-denne bojujem, avšak je veľmi dobré naučiť sa rozlišovať dobré od zlého. A je len na nás, čo si v živote vyberieme. Na nedávnej návšteve vладыку Daniela v Rumunsku ma veľmi oslovili práve jeho slová: „*Buďte svetlom sveta na Slovensku, pomáhajte Pravosláviu a nerobte žiadne kompromisy. Nezabúdajte, odkiaľ ste, kým ste a kam smerujete.*“ Vážme si to, čo máme na Slovensku, lebo veľaokrát obdivujeme iné pravoslávne krajiny a neuvedomujeme si, aké bohatstvo máme tu.*

**Za rozhovor ďakuje
Eva Poperníková**

ZÁZRAČNÉ IKONY BOHORODIČKY V GRÉCKU II.

PANAGIA PARAMYTHIA, SVÄTÁ HORA ATOS

Niektoré ikony Presvätej Bohorodičky sme si predstavili v predchádzajúcom čísle. V tomto čísle predstavíme niekoľko ďalších. Najprv poputujeme, aspoň takouto formou, na svätú horu Atos a predstavíme si tzv. Panagiu Paramythiu, teda ikonu Presvätej Bohorodičky Paramythia, ktorá sa nachádza na svätej hore Atos v monastieri

Vatopedi. Tradícia nám hovorí, že na ikone sa pôvodný výraz na tvárach postáv a postavenie tiel Christa a Presvätej Bohorodičky zmenili, keď sa stal nasledujúci zvláštny zázrak: Piráti tajne pristáli na brehu monastiera Vatopedi a skrývali sa, čakajúc na ráno, keď sa brány monastiera otvoria, aby na neho mohli zaútočiť. Igumen monastiera, ktorý zostal v chráme aj po skončení utrene, aby pokračoval vo svojej modlitbe, počul tieto slová z ikony Presvätej Bohorodičky: *„Neotvárajte dnes brány monastiera, ale vyjdite na hradby a odožehnajte pirátov.“* Keď sa igumen otočil, aby sa pozrel lepšie, uvidel Bohorodičku otočenú k jej pravému ramenu a pozerajúcu sa na neho, zatiaľ čo malý Christos v jej rukách natáhoval svoju ruku, aby zakryl ústa svojej Matky hovoriac: *„Nie, Matka, nestráž toto hriechne stádo, nech padne pod*

meč pirátov a nech je potrestané, ako si zaslúži.“ Ale Bohorodička vzala ruku svojho Syna do svojej a trochu otočila hlavu, aby si uvoľnila ústa, opakujúc tie isté slová. Toto posledné usporiadanie postáv zostalo na ikone natrvalo. Mnísi, zázračne zachránení pred pirátmi, poďakovali Bohorodičke a pomenovali ikonu „Paramythia,“ čo znamená „upokojit“ alebo „zadržať,“ slová, ktoré rovnako vyjadrujú obsah zázraku.

Ikona je nástenná maľba a nachádza sa na pravej strane kaplnky, ktorá je po nej pomenovaná. Na pamiatku tejto zázračnej udalosti neustále horí pred touto čudotvornou ikonou lampada. Každý deň sa spieva kánon prosby na počesť ikony a v piatok sa slávi božská Liturgia.

Pre zaujímavosť ešte doplníme, že ikona má viacero kópií. Jedna sa nachádza v monastieri pomenovanom po tejto zázračnej ikone Panagia Paramythia v meste Paramythia (Grécko). Tento chrám mal kupolu, ktorá chráni kríž a je pokrytá keramickými ornamentami. Bol postavený v 14. storočí. Ďalšia kópia sa nachádza v monastieri Elia-kon na Cypre. Samotná kópia je tiež zázračná, pretože ikona myrotočila, čo znamená, že akoby plakala príjemne voňajúci olej. V neposlednom rade sa nachádza ešte jedna kópia v monastieri Kykkos taktiež na Cypre. 1. februára 1997 sa stal zázrak aj s touto ikonou. Jeden z mníchov bol svedkom toho, ako Christovi po očiach tiekli slzy.

PANAGIA TSAMBIKA, RODOS

Pred storočiami sa ikona Panagia Tsambika nachádzala v monastieri Panagia Kykkos na Cypre, ktorý sme už mimochodom vyššie spomenuli. Táto ikona zázračným spôsobom opustila Cyprus a bola objavená na hore Zambiki na Rodose. Mnísi z monastiera Kykkos urobili všetko, čo bolo v ich silách, aby ikonu našli, ale dlho sa im to nedarilo.

Na hore Zambiki sa ikona skryla v cyprusovom strome. Istý pokorný pastier raz videl zvláštne svetlo prichádzajúce z hory Zambiki. Spočiatku to ignoroval, ale po troch dňoch, keď videl svetlo, sa rozhodol vyliezť na horu, aby zistil, čo to je. Zo strachu, že by to mohli byť zloději, najprv upozornil mužov z dediny, ktorí chytili svoje zbrane a išli s ním. Keď dosiahli vrchol hory, k svojmu úžasu videli, že svetlo vychádza z ikony Bohorodičky na cyprusovom strome. Z toho dostala ikona svoje meno, pretože slovo tsamba v miestnom dialekte Rodosu znamená „iskra“ alebo „malý oheň.“ Toto slovo má turecký pôvod. Dedinčania priniesli ikonu do dediny, ale ikona zázračným spôsobom odišla naspäť

na miesto, kde bola nájdená. Po troch opakovaných pokusoch si ľudia uvedomili, že toto bude vôľa Presvätej Bohorodičky a nechali ju tam a na mieste postavili chrám. Tento strom je stále tam a veriaci si ho môžu pozrieť. Na jeho koreni je diera, ktorá niekedy uvoľňuje teplý alebo studený vzduch v závislosti od počasia.

Je potrebné zdôrazniť, že zázračná ikona Panagia Tsambika prišla z Cypru trikrát. Mnísi z monastiera Kykkos raz počas návštevy Rodosu našli ich ikonu a vzali ju späť na Cyprus, ale ikona sa vrátila na rovnaké miesto na Rodose. Toto sa opakovalo viackrát. Nakoniec, aby sa overilo, že ikona skutočne opustila Cyprus, mnísi spálili zadnú stranu ikony. Táto spálená časť je veľmi jasne viditeľná dodnes. Ikona sa zase vrátila na Rodos, a tak si mnísi na Cypre uvedomili, že Božia vôľa bola, aby ikona zostala tam. Od tej doby ikona nikdy neopustila Rodos až na jednu výnimku. Boli pokusy priniesť ju do iných častí Grécka, aby ju veriaci uctievali, ale ikona sa zakaždým zázračným spôsobom vrátila späť na Rodos. Avšak v roku 2002 bola postavená kaplnka na počesť Panagia Tsambika v Pera Horio na Cypre a veriaci požiadali, aby sa zasvätenie uskutočnilo 24. júla. Ikonu Panagia Tsambika priniesol z Rodosu metropolita Kyril z Rodosu s tromi kňazmi. Ikona zostala tri dni na Cypre a metropolita ju vrátil späť na Rodos.

Jeden z najstarších zázrakov spojených s touto ikonou je spätý s budovami, ktoré obklopujú monastier. Tieto budovy patrili tureckému pašovi, ktorého manželka nebola schopná porodiť deti. Keď sa manželka pašu dozvedela o zázračnej ikone, modlila sa k nej a zjedla knôť, ktorý zhorel v lampade pred svätou ikonou. Čoskoro potom zistila, že je tehotná, paša však tomu neveril a dokonca si myslel, že dieťa pochádza od iného muža. Keď sa však dieťa narodilo, držalo v ruke knôť, ktorý matka zjedla. Ako ďakovnú obeť paša prepísal všetok svoj majetok v okolí monastiera na tento monastier.

Tatiana Vasiliou

Zdroje: orthodoxwiki.org; greekreporter.com; johnsanidopoulos.com. **Foto:** commons.orthodoxwiki.org; i.pinimg.com/originals; www.bing.com; imd.gr/site/uploads/images/stories/i.m._vatopaidiou.jpg

Otázka: Prečo je slávenie Paschy medzi pravoslávnyimi a rímskokatolíckimi rozdielne?

Mnoho ľudí sa zaujíma o rozdieloch v dátumoch a slávení Veľkej noci medzi pravoslávnyimi a rímskokatolíckimi. Problém je hlavne v tom, že mnoho rodín žije v zmiešaných rodinách. Nevie tak nájsť východisko, ako tento najväčší a najdôležitejší sviatok osláviť bez nezhôd a hádania sa, kto má pravdu. Už od prvých storočí bol problém určiť dátum Veľkej noci. Rím, teda pápež, ako aj západná Cirkev a čiastočne aj východná Cirkev v 2. storočí slávil Veľkú noc v nedeľu po židovskej Veľkej noci. Podstatou slávenia židovskej Veľkej noci, opísanej vo Svätom Písme, bolo vyslobodenie izraelského ľudu z otroctva faraóna. Židia slávia Pesach vždy v určitý deň, bez ohľadu na deň v týždni, v takzvaný „štrnásty deň mesiaca Nissan.“ Keďže Židia majú lunárny kalendár, tento deň sa posúva. Prvý všeobecný snem v Nicei v roku 325 vyriešil túto otázku pre celú Cirkev, keď rozhodol, že Vzkriesenie Isusa Christa sa slávi vždy v nedeľu, a to v prvú nedeľu po jarnom polmesiaci, ktorý sa začal v deň jarnej rovnodennosti. Bolo to akési „zlaté pravidlo.“ Ale bolo tu aj ďalšie pravidlo, že nie je možné sláviť Christovu Veľkú noc v ten istý deň ako židovskú Veľkú noc a už vôbec nie pred ňou. Ide o takzvaný apoštolský kánon, ktorého sa pravoslávni stále držia, ale rímskokatolíci nie, nevenujú mu pozornosť. A to je jeden z hlavných dôvodov rozdielneho slávenia Christovho Vzkriesenia. Je známe, že celý kresťanský svet s malými výnimkami slávil jednotne Paschu na Východe aj na Západe bez ohľadu na rozkol v 11. storočí až do roku 1582. V roku 1582 pápež Gregor XII. a jeho komisia vedcov zreformovali kalendár. Predtým tu bol juliánsky kalendár a potom sa objavil gregoriánsky kalendár, výpočet dní, v ktorých sa trochu pohol. Aj preto sa dátumy osláv Veľkej noci v pravoslávnom a rímskokatolíckom kalendári líšia. To je dôvod číslo dva. Keďže pravoslávni používajú prevažne juliánsky kalendár, počítajú dátum polmesiaca podľa starovekého počítania Alexandrijskej cirkvi a rímskokatolíci po gregoriánskej reforme počítajú tento dátum prísne astronomicky. Pravoslávne slávenie Christovho Zmŕtvychvstania je teda v súlade s Evanjeliom, starovekým kalendárom a kánonmi Cirkvi. A tým najväčším potvrdením je každoročné zostupovanie Blahodarného ohňa v chráme Vzkriesenia v Jeruzaleme na Veľkú sobotu, ako dôkaz pravosti a svetovej veľkosti pravoslávnej Cirkvi. Pre pravoslávneho človeka je náročnejšie oslavovať sviatok Paschy nakoľko žijeme v rímskokatolíckom prostredí, ktoré prevažuje aj na štátnej úrovni. O to viac si musíme uvedomiť, že sme údom pravoslávnej Cirkvi, ktorá žije po celom svete. Christovo Zmŕtvychvstanie je jedným z najjasnejších a najuctievanejších sviatkov na celom svete, ktorého význam hodnotia kresťania rôznych denominácií úplne odlišným spôsobom. Napriek všetkým týmto rozdielom existuje niečo, čo všetkých kresťanov spája, a to niečo je viera vo Vzkrieseného Spasiteľa Isusa Christa. Preto nehľadajme rozdiely, ale pravdu a pravda nás oslobodí... Ak by ste sa chceli o tejto problematike dozvedieť viac, odporúčam knihu od otca Jána Šafina - Blahodarný oheň nad Christovým hrobom. Blahodať Božia nech je so všetkými vami. +++

СТИХОДНÝ PARTHENIJ KYJEVSKÝ (1790-1855) (25. 3. / 7. 4.)

Ctihodný Parthenij sa narodil ako Peter Ivanovič Krasnopecev 24. augusta roku 1792 v dedinke Simonovej, v Tulskej gubernii. Vyrastal v chudobnej rodine a už od raného detstva bol navyknutý trpezlivo znášať ťažkosti a nedostatky, čo ho naučilo obracať sa s modlitbou k Bohu. Bol veľmi pracovitý, a aj jeho starší brat Vasilij prijal mníšstvo. V detstve mal Peter videnie Ducha Božieho v podobe holubice, ktorá sa vznášala na nebi: Od tej doby, keď sa mu dostalo tohto videnia sa v jeho duši usadil smäd, smäd a túžba po čom to lepšom, a všetko pozemské sa mu sprotivilo a omrzelo, takže mu bolo až ťažko medzi ľuďmi.

Peter získal vzdelanie v Tulskej duchovnej škole, potom v seminári, z ktorého pred koncom roku 1815 odišiel do Kyjevsko - pečerskej lavry. V roku 1819 bol v lavre prijatý za poslúšnika, a svoje poslušanie, ktoré mal v pekárni prosfor, potom vykonával po dobu 12 rokov. Tam sa mu dostalo videnie ctihodného Nikodéma Prosfornika. Aby napodobnil tohto svätca, naučil sa poslúšnik Peter naspamäť celý Žaltár.

Roku 1824 bol postrihnutý na mnícha s menom Pafnutij, v roku 1830 bol rukopoložený na jeromonacha a v roku 1834 bol určený za duchovníka lavry. Tým hlavným, čo duchovne utváralo tohto svätca, bola dokonalá absencia hnevливosti, a naopak hojnosť miernosti, ako aj neustála Isusova modlitba. Jeho modlitebné pravidlo pozostávalo z čítania ráno, v poldenň a na večer po jednom Evanjeliu, každodenne prespieval celý Žaltár, modlitby ranné a večerné, ďalej potom Aka-

fist k Spasiteľovi, k Matke Božej, Akafist klaňania sa strastiam Christovým a tiež modlitebné pravidlo k Presvätej Bohorodičke, «Bohorodice Divo, raduj sa,» ktoré predniesol tristokrát počas dňa.

V roku 1838 bol svätým Filaretom Kyjevským postrihnutý na veľkoschimníka s menom Parthenij. Odvtedy sa Isusova modlitba v srdci svätého tvorila neustále, hoci aj v spánku. V ťažkom období, a v prelomových okamihoch života, sa starcovi Parthenijovi zjavovali svätí ochrancovia a tiež Presväta Bohorodička, od ktorej získal objasnenie veľkej schimy: Schimníctvo, to je posvätiť seba samého na modlitbu za celý svet.

Duchovný život svätého bol budovaný pri rozjímaní nad tajinou Vtelenia, nad pozorovaním jednoty Isusa Christa a Bohorodičky v pláne spásy (čiže ekonómie

spásy - Plán spásy) – z gréc. oikonomia z oikos, čiže „dom“ a nomos čiže „pravidlo,“ čo znamená „správa,“ „plánovanie,“ a odvodenina od slova „spása.“ Znamená plán spásy stanovený a uskutočňovaný Bohom v celkovom usporiadaní dejín, plán, ktorý nachádza svoj stredobod v Christovi (porov. Ef 1, 3-14) a vykupiteľných utrpeniach. Ctihodný Parthenij zložil niekoľko veľmi známych a rozšírených modlitieb ku Christovi a Bohorodičke.

Bol duchovníkom kyjevského metropolitu svätého Filareta a posledných šesťnásť rokov svojho života každodenne slúžil svätú Liturgiu vo svojom domovom chráme. Svojim duchovným deťom prikazoval vždy bojovať s vášňami, konať neustálu modlitbu pre získavanie Svätého Ducha a každodenné čítanie Evanjelia a Žalmov.

Zosnul 25. marca roku 1855 a veľká úcta k starcovi Parthenijovi od prostého ľudu začala už za jeho života a pokračovala aj po jeho zosnutí. K zástupu svätých bol Ukrajinskou pravoslávnu Cirkvou pripočítaný 27. júla 1993.

Poučenia ctihodného Parthenija Kyjevského

Je veľmi nebezpečné nasledovať a prijímať svoje myšlienky a úsudky vo veci spásy. Naša myseľ, to znamená ohraňčené oko tela, môže vidieť a určovať len veci vonkajšie a hmotné. Cesty vyššie musia však ponechať samotnému Bohu skrze nášho duchovného otca a predstaveného, a v tom všetkom sa riadiť jeho súdnosťou a úsudkom.

Naša ľudská vôľa by si mala priať len dobré a k tomuto získavať priestor, lebo ten, kto koná a je činiteľom

všetkého dobrého, je Boh, zatiaľ čo zlo vychádza od nás.

Chráňte sa odsudzovať blížneho, aby sme neupadli do týchto pokušení jazyka, nehládte na cudzie skutky.

Človek všetkým svojím úsilím, bez prispenia a pomoci Božej, nemôže konať nič vo vonkajšom svojom živote, ani v rozporení svojej duše. Bez Boha ani k prahu z domu.

Milosrdenstvo k chudobným a potrebným, a spolu s tým aj nezištnosť, sú pre dušu veľké poklady.

Nevysloviteľný úžitok vyvierá z ústrania a zo života v samote, ale spolu s nimi musí byť nerozlučne aj modlitba.

Hnev, domýšľavosť alebo pýcha či odsudzovanie blížneho odháňajú bláhodat' Svätého Ducha.

Telesnú čistotu a čistotu mysle môžeme získať len modlitbou a smerovaním našej mysle k Bohu; príchod Svätého Ducha spaľuje, ničí a ničí všetky naše strasti a vášne.

Chránenie si telesnej čistoty musí byť sprevádzané aj chránením si čistoty mysle.

**Ó PANE, STVORITEĽ MÔJ,
DARUJ MI TAKÚ ČISTOTU DUCHA
A TAKÚ PROSTOTU SRDCA, KTORÉ NÁS
ROBIA DÔSTOJNÝMI TVOJEJ LÁSKY.**

Ctihodný Parthenij Kyjevský

Zuzana Sadilková

Zdroj a foto: zivotysvatych.blogspot.com

NAŠA RADOSŤ JE V PREMENE ŽIVOTA

Veľký pôst prejde veľmi rýchlo. Doslova preletí a bude Svätá Pascha. A znova nám bude ľúto, že sme sa dostatočne nepostili. S akým pocitom môžu ľudia jest paschálne vajičko, keď celý veľký pôst si neodopreli praženicu? Aký majú zmysel všetky tie klobásy, syry, vajcia, keď človek jedol nepôstne pokrmy? Aká je v tom radosť? Radosť spočíva práve v zmene života. Je umenie dokázať pracovať i oddychovať, napnúť sily i uvoľniť sa - to robí človeka rozumným. Človek musí rozlišovať viacero pojmov. Je potrebné chápať čo je nebeské, čo pozemské. Čo je sviatočné a čo každodenné. Keď človek chodí stále v tom istom oblečení, napríklad k deťom na svadbu i do záhrady okopávať hriadky, je to akýsi nerozumný človek. Nechápe rozdiel medzi tým a tým. Keď človek nechápe rozdiel medzi pôstom a sviatkom, medzi svätým a hriešnym, podľa slov mudrcov, už nie je ani človekom. Tak i svätý pôst, je veľmi potrebný preto, aby človek pocítil chuť jednoduchého jedla. Ako hovorievali starí ľudia, keď je niekto hladný, dajte mu chleba! Môže na to povedať, že nechce chlieb, potom to však znamená, že nie je hladný.

V čase pôstu je osožné okúsiť chuť čistej vody a suchého chleba. Kolíky z nás jedia len obyčajný chlieb, aby zahnali hlad? Takmer nikto. Ani ten najchudobnejší človek dnes nejedáva obyčajný chlieb, aby zahnal svoj hlad. Na chlieb si zvyčajne niečo natrieme, niečo si naňho naložíme, pridávame si ho k niečomu. Preto je potrebné posnažiť sa, aspoň počas pôstu, prísť na chuť jednoduchému jedlu: vode a chlebu. Nie Spritu, či Cole, ale obyčajnej vode! Odoprieť si to, čo by sa počas pôstu nemalo jest. Aby sme sa čo najviac mohli radovať z Paschy. Lebo niet veru, väčšej radosti v ľudskom živote. Nepostíme sa, nie sme zdržanliví, nemodlíme sa, nie sme na seba prísní. Preto sa nedokážeme radovať a bývame smutní. Kto sa dokáže postiť viac ako my všetci? Aby ste vedeli, že baletky sa postia viac ako mnisi. Nemôžu totiž takmer nič jest. Sú chudé, vážia okolo štyridsať kilogramov a nedoprajú si ani trocha vyprážených hranolčekov. Kvôli Christovi? To, nie. Preto, aby mohli čo najdlhšie tancovať na javisku. Pozrite sa ako je to s nami. Z lásky ku Christovi si nedokážeme odoprieť „nejaký ten druh jedla.“ Pre mnohých je to nepochopiteľné. Keď príde posledný súd, povieme: „*Nemohol som sa postiť! Mám prácu, nedá sa mi, nie som na to zvyknutý, nemám to rád, je mi zle a mám závrate, keď ráno nejem.*“

Christos nám nebude predkladať za príklad prepodobného Serafima, či nejakého svätého, mučeníka. Ukáže nám baletku: „*Pozri sa, táto „teta“ celý život nejedla vôbec nič. Preto, aby mohla, čo najdlhšie tancovať na scéne. A Ty si sa nesnažil kvôli Mne byť zdržanlivý v jedle.*“ Niektorí ľudia vynakladajú obrovské úsilie, aby dosiahli svoje športové ciele. Niektorí len preto, aby schudli, držia prísne diéty a dokážu zhodiť tridsať až štyridsať kilogramov za mesiac, dva. Ale kresťan pre svojho milovaného Isusa Christa (ktorého by mal v zásade milovať a ktorému by mal slúžiť), nemôže spraviť také maličkosti. Postáť pri modlitbe je preňho „ťažké.“ Niečo duchovné prečítať nedokáže, lebo má problém so sústredením.“ Ak by si mal odoprieť nejaké jedlo, je to preňho „namáhavé.“ „*Celých sedem týždňov!? Celých štyridsaťdeväť dní. To je*

pridlhé, náročné! Aký nezmysel!" Mali by sme byť v tomto smere zodpovednejší a nevynechávať veľký pôst. Buďme seriózní, pozorní a pracujme na sebe. Pôst je o našej vnútornej námahe. Sväté Evanjelium nám zakazuje postiť sa navonok, aby to všetci videli. Christovo Evanjelium nám hovorí, aby sme si: „Umyli svoju tvár a pomazali hlavu olejom“ (Mt 6, 17), to znamená, aby sme prejavili vonkajšie znaky radosti. Nezatemňuj svoju tvár ako pokrytec, nenasadzuj si pôstnu tvár, aby každý videl, že sa postíš. Kristus hovorí takýmto ľuďom, že „už majú svoju odmenu“ (Mt 6, 16). To znamená, že už viac nebudú odmenení. Ty sa posti Bohu v skrytosti. Boh, ktorý „to uvidí, odmení ťa zjavne“ (Mt 6, 18).

Eva Kahancová

Zdroj: dzen.ru. **Foto:** AI:
bing.com, pinterest.com

Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku – SYNDESMOS
 Братство православной молодёжи в Словакии – СИНДЕСМОС
 Η Ορθόδοξη Αδελφότητα της νεολαίας στην Σλοβακία – ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
 Fellowship of Orthodox Youth in Slovakia – SYNDESMOS
 IČO 17075947

Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku – SYNDESMOS

prijme do svojich radov nového kolegu alebo kolegyniu na pozíciu

ŠÉFREDAKTOR ČASOPISU ISTINA

Miesto výkonu činnosti: Prešov

Termín nástupu: 1. júl 2024

Druh pracovného pomeru: Dobrovoľnícka činnosť

Máte skúsenosť s prácou v médiách, v novinách? Ste kreatívny, máte vizuálnu predstavivosť, cit pre detail a grafiku? Máte všeobecný a spoločenský prehľad? Zaujíma Vás dianie v pravoslávnej Cirkvi?

Hľadáme práve Vás!

Činnosti, ktoré sa budú týkať Vašej pracovnej náplne

- komplexná príprava a koordinácia vydania mesačníka Istina
- zostavovanie obsahu časopisu
- rozdeľovanie tvorby článkov a príspevkov redaktorom
- tvorba článkov vo vlastnej réžii
- komunikácia s redaktormi časopisu Istina pri zostavovaní článkov
- kompletná komunikácia a práca s grafikom časopisu, korektorom časopisu, tlačiarňou a distribútorom
- zodpovednosť za formálnu stránku časopisu
- zabezpečenie povinných výťažkov
- komplexné zabezpečenie objednávok a faktúr súvisiacich s časopisom (platená inzercia, objednávky na tlač, distribúciu časopisu)
- distribúcia časopisu do organizácii pravoslávnej Cirkvi
- ďalšie aktivity súvisiace s komunikáciou Bratstva a Cirkvi

Kvalifikačné a osobnostné predpoklady, ktoré zvýšia Vaše šance

- prax v médiách /novinách
- znalosť formálnych náležitostí novín, resp. časopisu
- výborný všeobecný a spoločenský prehľad
- prehľad o udalostiach v pravoslávnej Cirkvi
- kreativita, vizuálna predstavivosť, cit pre detail a grafiku
- vysoká úroveň slovenskej gramatiky a štylistiky
- schopnosť rýchleho rozhodovania
- zmysel pre zodpovednosť a ochota pracovať flexibilne
- proaktívny prístup a komunikatívnosť
- schopnosť učiť sa nové veci a hľadať nové riešenia
- skúsenosti s fotením do médií

Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku – SYNDESMOS
 Братство православной молодёжи в Словакии – СИНДЕСМОС
 Η Ορθόδοξη Αδελφότητα της νεολαίας στην Σλοβακία – ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
 Fellowship of Orthodox Youth in Slovakia – SYNDESMOS
 IČO 17075947

Ak Vás ponuka zaujala, nezabudnite poslať

- štruktúrovaný životopis, spolu s čestným prehlásením o pravdivosti údajov (nájdete na stránke BPM)
- koncepcia rozvoja časopisu Istina
- motivačný list

Informácie o výberovom konaní a Vašu žiadosť o prácu pre Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku – SYNDESMOS spolu s uvedenými dokladmi môžete poslať do 15. 05. 2024 (vrátane) na e-mail bratstvo@orthodox.sk s uvedením hesla v predmete: „VK – Šéfredaktor mesačníka Istina“. Vopred všetkým ĎAKUJEME za prejavení záujem, no do ďalšieho kola výberového konania budú pozvaní len vybraní uchádzači. V prípade úspechu túto informáciu obdržíte najneskôr do 14 dní od uvedeného termínu. Uchádzačov, ktorí neboli vybraní na osobný pohovor, nebudeme z kapacitných dôvodov kontaktovať.

Ďakujeme za pochopenie a držíme palce.

Edičná rada

Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku - SYNDEMOS

KOKOSOVÝ KOLÁČ S MALINOVÝM ŽELÉ

Ingrediencie: 80 g ovsenej múky, 55 g mandľovej múky, štipka soli, 2 PL roztopeného kokosového oleja, 2 PL javorového sirupu. **Na plnku:** 1 plechovka plnotučného kokosového mlieka, 3 PL javorového sirupu, 2 ČL agarového prášku, 1 ČL citrónovej kôry, 2 PL citrónovej šťavy. **Na želé:** 180 g mrazených malín, 2 PL vody, 1 ČL agarového prášku, 1 PL javorového sirupu

Postup: Rúru predhrejeme na 180 stupňov

a plech (17 x 17 cm) vystlieme papierom na pečenie. V miske si spolu zmiešame ovsenú múku, mandľovú múku a soľ. Pridáme roztopený kokosový olej a javorový sirup. Miešame, kým sa nevytvorí tuhé cesto. Vzniknuté cesto vtlačíme rovnomerne na spodok formy. Pečieme asi 15 minút dozlatista. Cesto následne necháme vychladnúť. V hrnci si na strednom ohni pripravíme plnku. Zmiešame kokosové mlieko, javorový sirup, citrónovú kôru, agar a privedieme k varu. Občas premiešame. Necháme variť 1 - 2 minúty, potom odstavíme z ohňa a pridáme citrónovú šťavu. Plnku vylejeme na vrch upečeného cesta. Koláč necháme chvíľu vychladnúť a dáme ho do mrazničky. V mixéri rozmixujeme dohľadka maliny a vodu. Malinový zmes dáme do hrnca a varíme na miernom plameni. Pridáme agar a sladidlo. Keď začne zmes vriieť, odstavíme ju z ohňa. Formu vyberieme z mrazničky a opatrne na ňu nalejeme malinové želé. Pred podávaním koláč necháme stuhnúť v chladničke najmenej 3 hodiny.

Veľkosť plechu môžete zvoliť rôznu od 15 x 15 cm po 20 x 20 cm, podľa toho, aké hrubé cesto chcete mať. Môžete zvoliť aj obdĺžnikovú či okrúhlu formu v podobnej veľkosti.

KUSKUSOVÝ ŠALÁT S FAZUĽOU

Ingrediencie: 100 g suchého kuskusu, 1 plechovka (400 g) červenej alebo čiernej fazule, 50 g polníčkového šalátu, 1 PL olivového oleja, 30 g sušených paradajok soľ, mleté čierne korenie, čili kúsky (podľa chuti)

Postup: Kuskus prepláchneme a v miske ho zalejeme dvojnásobným objemom vriacej vody. Misku prikryjeme a kuskus necháme napučať (približne 5 minút). Následne v miske zmiešame uvarený kuskus spolu s fazuľou (zbavenou ná-

levu), umytým polníčkovým šalátom, lyžicou olivového oleja a nasekanými sušenými paradajkami. Šalát napokon dosolíme a dokoreníme podľa chuti. Podávať ho môžeme ešte teplý alebo studený.

Zuzana Sadilková

Zdroj a foto: www.fitrecepty.sk

NIEČO O NAŠICH REDAKTOROCH

EVA KAHANCOVÁ, redaktorka ČLÁNKOV A RUBRIKY ROZHOVORY

O mne

Volám sa Eva Kahancová, som vydatá, rodená Kurjatniková. Pochádzam z Medzilaboriec, kde žijem so svojou rodinou. Som manželkou, mamou a krstnou mamou. Pracujem ako sociálna pracovníčka v Centre pre deti a rodiny svätého Nikolaja. Venujem sa spevu, ako členka pravoslávneho zboru svätého apoštola Andreja Prvozvaného. Rada čítam a cestujem.

Prečo prispievam do Istiny?

Na slávu Božiu, pre zachovanie a podporu nášho pravoslávneho časopisu. S Božou pomocou sa usilujem zachytiť vzácne rozhovory s ľuďmi a písať články pre obohatenie a radosť našich čitateľov.

Obľúbený svätý/svätá?

VŠETCI, ktorých som stretla na životnej púti. :-)

Obľúbený výrok zo Svätého Písma?

„Chvalí, duše moja, Hóspoda: voschvalú Hóspoda v životí mojém, pojú Bóhu mojémú, dóndeže jésm.“ (Ž 145, 1-2)

„A keď jedli, vzal Isus chlieb, dobrorečil, dával učeníkom a povedal: „Vezmite, jedzte, toto je moje telo.“ I vzal kalich, vzdával vďaky, dával im a hovoril: „Pite z neho všetci, lebo toto je moja krv Novej zmluvy, ktorá sa vylieva za mnohých na odpustenie hriechov.“ (Mt 26, 26-28)

„Teraz teda ostáva viera, nádej, láska, tieto tri, ale najväčšia z nich je láska.“ (1 Kor 13, 13)

Obľúbený výrok svätého?

„Modli sa a raduj sa. Boh všetko zariadi.“ (prepodobný Paisij Svätohorec) a „Sláva Bohu za všetko!“ (svätý Ján Zlatoústý)

Mir Vam i Vašemu domu!

† ИСТИНА

OBSAH

Akcie BPM.....	3
Cirkevné dejiny.....	5
Liturgické okienko.....	7
Pravoslávna duchovnosť.....	9
Ovečka.....	11
Monastiere.....	14
Rozhovor.....	18
Pravoslávie vo svete.....	22
Pýtajte sa.....	25
Novodobí svätí.....	26
Rady pre Vás.....	28
Výberové konanie.....	30
Recepty.....	32
O nás.....	33

Obálka:

Iisus Christos s trňovou korunou

Strana 2:

Vchód Hospódeň v Jerusalím

Strana 35:

Duchovné stretnutie v Ladomirovej

Obálka:

Pozvánka na letný tábor – BPM Medzilaborce

Dátum vydania: apríl 2024

ISTINA

Mesačník Bratstva pravoslávnej mládeže na Slovensku – SYNDESMOS

Ročník XIX/2024. ISSN 1335-6739. Číslo indexu: EV 3633/09.

Vydavateľ: Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku – SYNDESMOS. IČO 17 075 947

Adresa redakcie: Bayerova 8, 080 01 Prešov

e-mail: clanky.istina@gmail.com

web: <https://bpmorthodox.sk/istina/>
Uzávierka prijímania príspevkov je vždy 10. deň v mesiaci. Cirkevne schválené.

Šéfredaktor: Alexander Hričko - dočasne poverený funkciou

Redakčná rada: Ivana Bilá, Peter Bobak, Jana Gubová, Daniel Havaj, Eva Kahancová, Nikola Kahancová, Jana Kapraľová, Eva Poperníková, Zuzana Sadilková, Veronika Skysľaková, jerej Miloš Nikifor Surma, Tatiana Vasiliou Mihaličová

Korektúra: Zuzana Sadilková

Grafická a technická úprava: Jaroslav Smoleň, jerej Miroslav Guba

Tlač: GRAFOTLAČ Prešov

Objednávky na odber:

Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku - SYNDESMOS

Redakcia časopisu ISTINA

Bayerova 8, 080 01 Prešov

E-mail: bpmslovensko@gmail.com

Cena za kus 0,60€. Ročný príspevok 7,20€ + poštovné na rok podľa počtu predplatných kusov (pre odberateľov zo Slovenska):

1 - 2 ks = 13 eur

3 - 10 ks = 16 eur

11 - 20 ks = 26 eur

21 - 40 ks = 36 eur

IBAN (Fio banka):

SK1983300000002502282852

